

Sygn. akt I ACa 908/19

I ACz 1327/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Krzysztof Chojnowski
Sędziowie	:	SA Bogusław Dobrowolski (spr.) SA Bogusław Suter

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2020 r. w Białymstoku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **T. S.**

przeciwko **Skarbowi Państwa (...)**

o odszkodowanie

na skutek apelacji powódki i zażalenia pozwanego

od wyroku(...)

z dnia 7 listopada 2019 r. sygn. akt I C 505/19

I.oddala apelację;

II.oddala zażalenie;

III.odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu w instancji odwoławczej.

(...)

Sygn. akt I ACa 908/19

I ACz 1327/19

UZASADNIENIE

Powódka T. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa reprezentowanego przez (...) zapłaty solidarnie kwoty 300.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku bezprawnych działań tego (...) w toku prowadzonych z jej udziałem wskazanych spraw cywilnych przez niezgodne z prawem posługiwanie się

aktami i dokumentacją medyczną oraz za naruszenie jej dóbr osobistych w postaci zdrowia, wolności, praw samodecydowania, samostanowienia, godności i poszanowania. Pozwany Skarb Państwa, reprezentowany przez (...) - zastępowanych przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, w pierwszej kolejności wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

(...) wyrokiem z dnia 7 listopada 2019 r. oddalił powództwo, w pozostałym zakresie odrzucił pozew oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania. Sąd ten wskazał art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. i stwierdził, że przepis ten ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Mianowicie z tożsamym powództwem T. S. wystąpiła już wcześniej przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanym przez (...) podając takie same okoliczności. Powódka w obecnie wniesionym pozwie powoływała się na bezprawne posługiwanie się dokumentacją medyczną i opinią psychiatryczną sporządzoną na potrzeby sprawy o sygn. akt I Ko 106/98 i II Ko 53/98 w trakcie trwania spraw o sygnaturach I C 893/13, I Ns 109/13, III U 1231/10, XIV U 910/09 i I C 869/12. Wymienione sprawy były już przedmiotem badania w sprawie I C 264/13 (...) a następnie – na skutek apelacji powódki – przed (...) za sygn. akt I ACa 209/17. Wyrokiem z dnia 11 września 2017 roku (...) zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego Skarbu Państwa –(...) na rzecz T. S. kwotę 10.000 złotych, oddalając powództwo w pozostałej części. Kolejne sprawy podawane przez powódkę w pozwie o sygnaturach IV C 314/07 (...), I C 780/09 (...), I C 869/13, XIV U 910/09, XIV U 910/99, I C 202/09 również były przedmiotem badania w kontekście naruszenia dóbr osobistych T. S. przez(...) w sprawie I C 705/15, która zakończyła się prawomocnym wyrokiem oddalającym powództwo. Według(...) w niniejszej sprawie zachodzi tożsamość stron procesu ze stronami w prawomocnie osądzonych sprawach I C 264/13 (...) oraz sprawie I C 705/15 (...). Ponadto identyczne są w obu sprawach przedmiot i podstawa faktyczna i prawna sporu. Powódka w wymienionych sprawach oraz w sprawie wszczętej obecnym pozwem domaga się zapłaty odszkodowania z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych (tak samo ujętych: tj w postaci zdrowia, wolności, praw samodecydowania, samostanowienia, godności i poszanowania). Postępowania w tych sprawach zostały prawomocnie zakończone w dniu 11 września 2017 r. i 17 listopada 2017 r. (...) zauważył, że w uzasadnieniu pozwu w niniejszej sprawie powódka nie powołuje się na wystąpienie od 2017 r. innego naruszenia jej dóbr osobistych niż wykorzystywania dokumentacji medycznej i opinii w sprawach, które były badane pod tym kątem przez wymienione S.. W pozwie złożonym w niniejszej sprawie przytaczane okoliczności faktyczne już zostały objęte granicami powagi rzeczy prawomocnie osądzonych (art. 366 k.p.c.) w sprawie sygn. akt I C 264/13 i I C 705/15. Dlatego Sąd Okręgowy uznał, że na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., pozew w niniejszej sprawie podlegał odrzuceniu. Sąd Okręgowy dodał w odniesieniu do tego rozstrzygnięcia, że tożsamość roszczenia zachodzi wówczas, kiedy jednakowy jest nie tylko przedmiot, ale także podstawa roszczenia, zarówno faktyczna, jak i prawna. Wymaganie jednakowości żądań odnosi się do merytorycznej istoty powództwa, rozumianej jako zwrócenie się do sądu o rozstrzygnięcie konkretnego, tożsamego w każdym aspekcie problemu prawnego, wyrosłego na gruncie tych samych faktów. Tak więc wystąpienie z żądaniem w wyższej wysokości niż w sprawie I C 264/13 (...) i I C 705/15 (...) nie czyni tego żądania roszczeniem nowym. Tym samym pozew należało odrzucić w oparciu o powołaną wyżej podstawę prawną. (...)nie dopatrzył się w dwóch pozostałych sprawach podawanych przez T. S. naruszenia dóbr osobistych powódki. Sąd ten stwierdził, iż z akt sprawy I C 1447/04 (...) wynikało, że dotyczyła ona powództwa T. S. przeciwko (...) w P. o zapłatę 1,5 mln zł – tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu i zdyskredytowanie jej osoby w środowisku lokalnym przez członków Spółdzielni oraz żądania przeniesienia jej do innego lokalu mieszkalnego. W trakcie procesu sama powódka złożyła do akt swą dokumentację medyczną pochodzącą z lat 1996-1999 (k. 55-56 akt sprawy). W trakcie tego postępowania nie dopuszczano dowodu na okoliczność stanu zdrowia powódki. W związku z tym Sąd Okręgowy nie dopatrzył się aby w postępowaniu w tej sprawie bezprawnego działania Skarbu Państwa w stosunku do powódki. (...)w odniesieniu do postępowania przez (...) w sprawie III U 877/07 zauważył, że toczyło się ono na skutek odwołania T. S. od decyzji (...) w zakresie dodatku pielęgnacyjnego. W trakcie postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłych z zakresu endokrynologii, ortopedii, kardiologii, neurologii, pulmonologii (k. 14 i 22-23) a następnie z zakresu chirurgii naczyniowej (k. 44 i 61-62). W dniu 28 sierpnia 2008 r. T. S. złożyła do akt sprawy zaświadczenia lekarskie, w tym opinię lekarską lekarza orzecznika ZUS z rozpoznaniem m.in. schizofrenii paranoidalnej (k. 75). Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2008 r. (...) oddalił jej odwołanie, zaś (...) wyrokiem z dnia 27 stycznia 2009 r. oddalił apelację T. S.. (...)w motywach wyroku podawał jedynie argumenty dotyczące stanu zdrowia fizycznego powódki. Nie można więc mówić, aby przebieg postępowania odpowiadał stanowi

faktycznemu podawanemu przez powódkę w pozwie – a co za tym idzie do bezprawności działania Skarbu Państwa. Dlatego Sąd Okręgowy w tym zakresie oddalił powództwo.

O kosztach postępowania orzekł na podstawie przepisu art. 102 k.p.c., mając na uwadze fakt, że poniesienie przez ich powódkę jest niemożliwe – zważywszy na jej sytuację materialną przedstawioną w oświadczeniu o stanie majątkowym. Apelację od tego wyroku wywiodła powódka. Z treści tej apelacji wynika, iż powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa bądź uchylenia tego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Powódka zarzuciła (...) pozbawienie możliwości dochodzenia należnych jej praw, w szczególności wynikających z art. 2, 7 i 45 ust. Konstytucji, wydanie rozstrzygnięcia niezgodnego z prawdą, wadliwą ocenę dowodów, błędne uznanie, że kwestie zgłoszone w sprawie były już rozstrzygnięte w sprawach I C 264/13 i I C 705/15 oraz błędne przyjęcie tożsamości roszczeń zgłoszonych w tych sprawach z przedmiotem niniejszej sprawy. W związku z tym zarzutami powódka żądała ponownego uwzględnienia i rozpatrzenia spraw I C 20917 Sądu Okręgowego w Łomży oraz sprawy I C 705/15 (...). Zażalenie na zawarte w wyroku Sądu Okręgowego orzeczenie o odstąpieniu od obciążania powódki kosztami procesu wniosła strona pozwana reprezentowana przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej. Orzeczeniu temu zarzuciła naruszenie art. 100 zd. 2 w zw. z art. 102 i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r., poz. 2261 ze zm.), a także art. 328 § 2 k.p.c. Na podstawie tych zarzutów skarżący domagał się zmiany orzeczenia Sądu Okręgowego i zasądzenie od powódki na jego rzecz kwoty 10.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki oraz zażalenie pozwanego nie zasługują na uwzględnienie.

Według Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji nie pozbawił powódki możliwości dochodzenia jej praw. Z akt niniejszej sprawy wynika, że Sąd ten przeprowadził postępowanie w sprawie w zgodzie z zasadami przewidzianym w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Mianowicie strony miały możliwość przedstawienia swoich żądań, wniosków i dowodów, zapoznania się ze stanowiskami swego przeciwnika procesowego, wziąć udział w rozprawie w dniu 7 listopada 2019 r., a także wywieść środki odwoławcze od niekorzystnych rozstrzygnięć. Należy więc wykluczyć, iż w sprawie doszło do pozbawienia powódki możliwości obrony jej praw przez uniemożliwienie działania wskutek naruszenia przepisów prawa. W praktyce sądowej ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym pozbawienie możliwości obrony swych praw przez stronę polega na tym, że wskutek wadliwości procesowych sądu, wbrew swej woli, nie mogła ona brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (Komentarz do art. 379 k.p.c., LexisNexis, t. II, str. 228). Konfrontując to stanowisko z powyższymi uwagami dotyczącymi możliwości działania powódki w procesie uzasadnia wniosek, że nie wystąpiła nieważność postępowania przewidziana w art. 379 pkt. 5 k.p.c., którą Sąd odwoławczy ma obowiązek uwzględniać z urzędu. (...) uznał, iż Sąd I instancji nie naruszył art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. odrzucając pozew w części odnoszącej się do wcześniejszych rozstrzygnięć między stronami zapadłymi w sprawach I C 264/13 (...) i I C 705/15 (...). W pierwszej ze wskazanych wyżej spraw powódka wystąpiła przeciwko Skarbowi Państwa – (...) o zapłatę kwoty 100.000 zł w związku naruszeniem jej dóbr osobistych przez posłużenie się dokumentami dotyczącymi jej stanu zdrowia psychicznego ze spraw II Ko 106/98 i II Ko 53/01 (...) oraz naruszenia jej prawa do rzetelnego procesu. Przedmiotem oceny prawnej (...) były czynności(...)w sprawie I Ns 109/13 o ubezwłasnowolnienie powódki, w sprawie III U 1231/10 o rentę rodzinną, w sprawie I C 869/12 o zapłatę odszkodowania z tytułu wydatków poniesionych na wkład mieszkaniowy oraz czynności (...) w sprawie XIV U 910/09. Jedynie w sprawie I C 264/13 powództwo zostało uwzględnione do kwoty 10.000 zł. Nastąpiło to na skutek zmiany rozstrzygnięcia (...) przez(...) w sprawie I ACa 209/17, który finalnie uznał, że brak było podstaw prawnych do badania przez (...)w sprawie I C 869/12 stanu zdrowia powódki przez dopuszczenie dowodu z opinii psychiatrycznej oraz ujawnienie wobec strony przeciwnej wyników badań. Stanowiło to naruszenie prawa powódki do sądu oraz godność prawo poszanowania jej intymności i zachowania w tajemnicy jej stanu zdrowia. Dlatego Sąd II instancji przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł, które powinno w pełni zrekompensować jej negatywne odczucia związane z poddaniem badaniom w sprawie I C 869/12 i ujawnieniem tam jej stanu zdrowia. Sąd Apelacyjny jednocześnie wyjaśnił, że intencją powódki w sprawie I C 869/12 było uzyskanie ochrony dóbr

osobistych nie tylko w związku z posługiwaniem się w sprawach opiniami psychiatrycznymi pozyskanymi uprzednio w sprawie karnej, ale w ogóle poddanie badaniu jej aktualnego stanu psychicznego. Jako bezzasadne uznał jej zarzuty dotyczące prowadzenia pozostałych spraw, w szczególności sprawy o ubezwłasnowolnienie. (...) w niniejszej sprawie wskazał, że w sprawie I C 264/13 była badana także sprawa I C 893/13. W rzeczywistości z wyroku (...) z dnia 25 stycznia 2017 r. jak i wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 września 2017 r. nie wynika aby tymi rozstrzygnięciami była objęta ta ostatnia sprawa. Także sama powódka w swej apelacji wskazuje na błędne powołanie takiej sprawy (k. 163). Z kolei przedmiotem sprawy I C 705/15(...) było skierowane przeciwko Skarbowi Państwa - (...)roszczenie o zadośćuczynienie w wysokości 100.000 zł za krzywdę doznaną przez powódkę na skutek naruszenia jej dóbr osobistych w postaci zdrowia wolności, prawa samodecydowania, samostanowienia, godności i poszanowania w sprawie o ubezwłasnowolnienie oraz kwoty 100.000 zł odszkodowania za utratę prawa do lokalu mieszkalnego oraz renty wysokości 2.500 zł miesięcznie z tytułu pozbawienia jej możliwości podjęcia pracy, na skutek bezpodstawnego stwierdzenia u niej choroby psychicznej. W sprawie tej S.badaniem objął sprawy XIV UJ 910/99 (...), I C 202/09 (...) I C 780/09 (...) I C 869/13 (...) IV C 314/07 (...). Powództwo w tej sprawie zostało oddalone ponieważ (...)przyjął, że działania pozwanych jednostek wobec pozwanej były zgodne z prawem i mieściły się w ramach przyznanych kompetencji ustawowych. Nie zostały stwierdzone działania mogące prowadzić do wniosku o bezprawnym naruszeniu dóbr osobistych powódki. (...)wyrokiem z dnia 17 listopada 2017 r. w sprawie I ACa 486/17 oddalił apelację powódki uznając, że nie została wykazana bezprawność działań pozwanych jednostek, co wykluczało ich odpowiedzialność względem powódki na gruncie art. 24 i 417 k.c. ponadto brak było związku przyczynowego między ich działaniami a utratą przez nią prawa do lokalu. W niniejszej sprawie powódka ponownie nawiązuje do spraw, które zostały już zbadane i ocenione wcześniej w sprawach I C 264/13 (...) i I C 705/15 (...). Treść aktualnego roszczenia, mimo użycia nieco odmiennych sformułowań, w istocie jest tożsama z roszczeniami wcześniej dochodzonymi. Sprowadza się ona do żądania wobec tych samych jednostek ochrony dóbr osobistych w związku z ich działaniami stanowiącymi, w ocenie powódki, naruszenie jej dóbr osobistych przez bezprawne posługiwanie się dokumentacją medyczną oraz naruszaniem jej zdrowia, wolności, godności, poszanowania, samodecydowania i samostanowienia. Żądania te zostały prawomocnie rozstrzygnięte. Aktualne roszczenie kierowane przez powódkę przeciw tym samym jednostkom w gruncie rzeczy stanowi polemikę z tymi z prawomocnymi orzeczeniami. Dlatego prawidłowe jest orzeczenie Sądu Okręgowego co do tego, iż zachodzi powaga rzeczy osądzonej w zakresie w jakim powódka ponownie dochodzi przeciwko pozwanemu roszczeń wcześniej rozpoznanych przez oba Sądy Okręgowe. Należy wskazać, że powaga rzeczy osądzonej obejmuje roszczenie o zadośćuczynienie jedynie w takim zakresie, w jakim było ono przedmiotem żądania pozwu i rozstrzygnięcia sądu. Odrzucenie pozwu z uwagi na prawomocne osądzenie sprawy mogłoby nastąpić zatem jedynie w wypadku stwierdzenia przez sąd, że powód dochodzi ponownie tego samego roszczenia, o którym już prawomocnie orzeczono. W wypadku, w którym wydany wcześniej wyrok uwzględniał w całości żądanie pozwu nie jest wykluczona ocena, że rozstrzygnięcie to obejmowało jedynie część należnego powodowi zadośćuczynienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., II CSK 595/08, Legalis nr 222488). Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił środek odwoławczy od orzeczenia Sądu Okręgowego odrzucającego pozew. Zauważyć jednak należy, iż aktualnie powódka dochodzi zadośćuczynienia w wyższej wysokości niż we wskazanych wyżej sprawach. W tym zakresie powództwo było niezasadne ponieważ w procesie o dalszą - ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmiennych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 29/94, Legalis nr 28521). W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że w razie dochodzenia świadczenia częściami sąd związany jest podjętym przesłankowo w poprzednim procesie rozstrzygnięciem co do zasady odpowiedzialności. Pogląd ten odnoszony jest do rozstrzygnięć pozytywnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2003 r., I CKN 263/01, M. Praw. 2015, nr 2, s. 85, z dnia 24 października 2013 r., IV CSK 62/13, Lex nr 1396775; z dnia 6 marca 2014 r., V CSK 203/13, OSNC 2015, nr 2, poz. 23), jak i negatywnych (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1999 r., II UKN 121/99, OSNAPiUS 2000, nr 24, poz. 909 i z dnia 7 marca 2013 r., I PK 181/12, OSNP 2013, nr 23–24, poz. 277). Dlatego sąd Apelacyjny uznał, iż prawomocne wyroki(...) i (...) na mocy art. 365 k.p.c. są wiążące w niniejszej sprawie co do braku podstaw odpowiedzialności pozwanych jednostek w zakresie przez nie kwotowo nieobjętym, to jest o zadośćuczynienie w kwocie ponad 100.000 zł. Powództwo w tym zakresie było więc niezasadne. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji o niezasadności powództwa także w odniesieniu do spraw I C 1447/04 i III U 877/07 (...). Sąd I instancji słusznie wskazał, że w pierwszej z powołanych spraw to

powódka na rozprawie w dniu 23 maja 2005 r. złożyła do akt dwa dokumenty medyczne z lat 1996-1999 (k. 55-56 i 57 odw.). Dokumenty te nie stanowiły podstawy do dalszych czynności ze strony (...)mających na celu dokonanie ustaleń faktycznych dotyczących stanu jej zdrowia. W uzasadnieniu wyroku z dnia 23 maja 2005 r. Sąd ten zwięźle nawiązał jedynie do treści tych dokumentów. Dlatego Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie zgadza się z Sądem I instancji, iż nie sposób w postępowaniu pozwanego doszukać się jakiegokolwiek bezprawnego działania.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił postępowanie(...)w sprawie III U 877/07 w kontekście treści zarzutów stawianych przez powódkę pozwanemu. Mianowicie (...)dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu kardiologii, ortopedii i traumatologii, kardiologii, endokrynologii oraz chirurgii naczyniowej (k. 14, 22-23, 44 i 61-62) wyłącznie na okoliczności związane z przedmiotem sprawy, to jest zdolności powódki do samodzielnej egzystencji. Na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2008 r. to powódka złożyła dokumentację medyczną dotyczącą stanu jej zdrowia, w której wskazano na stwierdzone u niej wcześniej schorzenia (k.75-76). (...) w uzasadnieniu swego wyroku przytoczył treść złożonych opinii i dokonał ich oceny w odniesieniu do mających zastosowanie w sprawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Także i tym przypadku Sąd I instancji trafnie uznał, że brak jest podstaw do wniosku o bezprawności działań(...).

Należy też zwrócić uwagę na to, że pozwany w odpowiedzi na pozew powołał zarzut przedawnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia (k.100). Zarzut ten wprawdzie nie został oceniony przez Sąd I instancji, tym niemniej dodatkowo świadczy o niezasadności powództwa. Mianowicie powódka wniosła pozew do Sądu w dniu 19 marca 2019 r. Od prowadzenia postępowań we wskazanych wyżej sprawach I C 1447/04 i III U 877/07 (...) do tego dnia minęły trzy lata. Zatem upłynął już okres przedawnienia, o którym mowa w art. 442¹ § 1 k.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzut przedawnienia nie może stanowić nadużycia prawa podmiotowego przez pozwanego (art. 5 k.c.), ponieważ powódka, co wynika choćby z okoliczności niniejszej sprawy, jest inicjatorem i uczestnikiem licznych spraw sądowych i dlatego nie można uznać, że nie jest ona świadoma wynikających stąd konsekwencji prawnych. Dlatego także powódkę powinny dotyczyć negatywne skutki wynikające z faktu wnoszenia kolejnych spraw po upływie znacznego okresu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pozwany w odpowiedzi na pozew słusznie wskazał także na to, że powódka nie może skutecznie domagać się ochrony swych praw w związku z treścią orzeczeń wydanych w wymienionych przez nią sprawach. Warunkiem koniecznym w tym względzie jest wcześniejsze uzyskanie stwierdzenia niezgodności z prawem tych orzeczeń, o czy stanowi art. 417¹ § 2 k.c. Z okoliczności sprawy wynika, że powódka tego warunku nie spełnia. Reasumując powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd I instancji oddalając powództwo we wskazanym zakresie nie naruszył art. 417, 417¹ i 448 k.c. Dlatego apelacja powódki została oddalona z mocy art. 385 k.p.c. Z uwagi na to, że powódka postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 sierpnia 2019 r. została zwolniona od kosztów sądowych w całości z uwagi na trudną sytuację materialną, która nie uległa poprawie, Sąd II instancji na podstawie art. 102 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. odstąpił od obciążania jej kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym. Te same względy legły u podstaw rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego o oddaleniu na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. zażalenia Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej od zawartego w wyroku z dnia 7 listopada 2019 r. postanowienia Sądu I instancji o odstąpieniu od obciążania powódki kosztami przegranego przez nią postępowania na rzecz drugiej strony.

(...)